

Miska Koivu

seiklused keset džunglit

V i l l e m K u t t i

Kõik teoses kujutatud tegelased, sündmused ja olukorrad on autori väljamõeldis ning võimalikud sarnasused tegelike sündmuste, tegelaste, isikute või asjaoludega on juhuslikud ja tahtmatud.

Kunstnik: Silja Erg

Toimetaja: Heli Hallik

Küljendaja ja kujundaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9908-866-02-4

Trükk: **Arial Bold**
P R I N T

2026 Pärnu

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

*See raamat on pühendatud kõigile neile,
kes on oma tööelus tundud töökiusu.*

Proloog

„Sa ju suudad pikemalt ka kirjutada? Veatult, ma mõtlen, ilma trüki-, kirja- ja lohakusvigadeta. Koos korrektsete käänete, pöörete ja komadega. Ning ega ehk olid komadeta, eksju?!” ütles keskealine naine, kes tööd, kiitust ja tähelepanu armastas rohkem kui ükskõik mis muid hüvesid elus.

„Tahaks loota küll,” vastas katseaja Koivu.

Ta tegelikult teadis väga hästi, et alati ei õnnestu kõik veatult. Vahel koma eksib sõna taha ja vahel ette ning vahel kaob sootuks. Mõnikord nõrgast saab kiiruga või tähele panemata tugev. Õnneks mata-vorm ning ki-gi lõpud on selged, mõtles ta.

„Vaatasin su seda pikemat kirjeldust. Seal oli nõrgast d-st saanud tugev. On sul selle kohta midagi kosta?”

Eks ma olengi tugev, mõtles Miska Koivu, aga sõnas: „Ilmselt jäi see trükiviga kahe silma vahele.”

Keskealine hakkas vaikselt ärrituma: „Trükiviga??? Mis mõttes, see ju sulaselge kirjaviga.” Ta jätkas monoloogi: „Ma hakkan juba kahtlema, kas sa üldse ausalt enda ülikoolikraadid said!”

„Aga alati annab ju ülikoolist järelepäringu teha,” vastas Koivu rahulikult. Väga imelik tädi, ei tea, mis kraadi ta ise omab, mõtles Koivu endamisi.

„Kas sa saad praegu olukorra tõsidusest aru? Ma pean sellest suurest eksimusest juhtkonda teavitama. Sa ju saad sellest aru, eks?” kõhatas vestluskaaslane uhkelt. Oli leidnud vea, märganud seda, ära fikseerinud ja nüüd jääb vaid üle ette kanda.

„Kui nõrgaga, siis nõrgaga ...” muheles Miska, tõusis koosoleku-saalis püsti ja suunas sammud ukse poole.

„Oot!” röögatas keskealine, „kas koosolek on sinu meelest läbi?”

„Sain aru jah, et vestlused on peetud ning kulminatsioon saavutatud,” muigas katseajaline.

„Nojah, on läbi küll, jah ...”

Koivu kõndis saalist välja ning läks enda kabinetti, et tugevast teha nõrk d.

1

Oli kätte jõudnud suve viimane kuu. Päike oli juba tõusnud, kui Koivu ennast valmis sättis. Ei, täna lähen ilma meikimata, mõtles ta naljatledes. Pani kassile krõ-

binaid, vahetas vee ning lukustas enda järel esiukse. Trepist alla kepseldes tuli meelde, et kassile ei hõiganud head aega. Ei tea, kas õhtul on pahandust oodata, junn voodis või kraanikausis? Mis seal ikka, eks õhtul klaarime, hetkel ootab uus seiklus, väljakutse ja ennekõike võimalus. Oi, milline võimalus, äkki peale katseaega edutatakse või saan lehte? Äkki saan isegi tuntuks, väikelinnas pole seegi võimatu. Teades, millest väikelinna lehed kirjutavad, oli lootus olemas. Autole hääled sisse ja uue töökoha suunas minekut. Kiirust ei ületa, loodetavasti.

„Tere! Mina olen Miska Koivu, olen teie uus töötaja, mul täna esimene päev ...”

„Tere tulemast!” vastas natuke vanem naisterahvas leti tagant. „Nad juba ootavad sind!” ja suunas käega paremale. Ilmselt oli see suund, kuhu minema peab, mõtles Koivu.

„Tere, mina olen Miska!” astus ta puhketuppa.

„Me teame, nägime sind ka kolmes töövestlusvoorus!” tuli kui ühest suust puhketoas olijatelt. Neid oli seal kolm: keskealine naine, kiilanev mees ja juba kiilanenud mees.

„Viisakus ennekõike,” vastas Koivu ning jäi laua juurde seisma.

„Ma tõin küpsiseid ning kommi. Kui sa kohvi soovid, siis kohvimasin on seal ning tassid siin,” viipas keskealine naine kappide suunas.

„Väga meeldib, kohvi võtaks küll!”

„Meil on iseteenindus, tunne ennast kui kodus!” teatas juba kiilakas mees.

Oi, kui tore. Selline suhtumine mulle meeldib, mõtles Koivu ja läks ning võttis esimese ettejuhtuva kohvitassi kapist.

„Oot, see meie teise töötaja isiklik tass, ära seda võta,” hõikas kiilanev mees.

„Aga see?” küsis Miska ning võttis järgmise.

„See minu veekruus, ära seda võta,” sõnas keskealine naine.

Peab ikka enda kruusi kodust kaasa võtma, mõtles Koivu ning loobus kohvist sootuks.

„Ei soovigi kohvi?” imestas juba kiilakas mees.

„Ah, ma kodus jõin juba kah,” luiskas Koivu, kes oleks tegelikult väga kohvi soovinud.

„Tere tulemast meie ettevõttesse! Meil on reeglid, et tööl käid kogu aeg ning teed ka tööd kogu aeg. Annad puhkust teistele ning asendad neid, kes seda tahavad,” ütles keskealine naine rõõmsalt. Siis jätkas: „Me kõik töötame sama intensiivselt ja pühendumusega.”

Mehed vaatasid üksteisele mõistmatult otsa ning ütlesid kui ühest suust: „Loomulikult, kuidas siis teisiti!”

„Noo ... see oli nüüd nali, jah?” kogeles Koivu ning haaras närviliselt ühe küpsise.

„Hii-hii, muidugi nali. Mul ongi sellised otsekohesed naljad, küll sa ära harjud!” muheles keskealine naine.

Pärast tutvust tehti tiir ning näidati Miska kontorit, mida ta pidi jagama ühe kauaaegse töötajaga, kes enamasti küll kodukontorit tegi.

Esimene tööpäev lõppes ja juba tundis Koivu, et oi, milline väljakutse ning seiklus sellest tuleb. Lõi autole hääled sisse ning sõitis koju. Loomulikult oli kass padjale junni teinud. Unusta veel kassile head aega öelda, mõtles Koivu ning hakkas süüa tegema.

2

Täna kindlasti ei unusta kassi ära, mõtles Miska ning tegi samad protseduurid, mis eelmistel hommikutel – vetsuskäik, hambad, kassile puhas vesi, uued kröbinad

ning kassiliiv.

„Oot, mis uus kassiliiv, eile sa, va sunnik, tegid mulle padjale ju!” ning Koivu astus uksest välja, et seada sammud tööle. Auto juurde jõudes kordas Miska endale valjult: „Täna tuleb üks ütle-mata hea päev!” Ta sõitis tööle.

Juba teine tööpäev, küll see aeg läheb ikka ruttu, mõtles Miska ning astus kontori uksest sisse. Teda ootas fuajees mureliku näoga kiilanev mees. Koivu mõtles, et mis nüüd siis, vaatas mobiiltelefonilt kella, kas ta oli hiljaks jäänud ning lausus rõõmsalt: „Tere hommikust, uued kolleegid.” Leti taga olev natuke vanem naisterahvas tervitas kohusetundlikult: „Meil on viie minuti pärast koosolek, koosolekute ruumis number neli. Ole hea, ära hiline!”

Nii palju siis mu hommikukohvist, mõtles Miska ning viis jooksu-sammul enda asjad kabinetti, et sealt edasi koosolekule jõuda. Ruumi jõudes ootasid teda ees kõik kolm töökaaslast, kellega tal oli esimesel tööpäeval au olnud kohtuda. „Nonii, antikangelane on ka kohale jõudnud,” alustas keskealine naine malbelt enda monoloogi ning jätkas, „tore, et tulla said. Mina korraldasin selle koosoleku täna. Kutsusin ka ülemused, nemad näevad ja kuulevad meid veebi vahendusel. Tere tulemast, toredad ülemused.” Veebi vahendusel kõlasid kahe naisterahva ning ühe meesterahva hakitud tervitused.

„Kui kohustuslik osa on tehtud, siis asume asja kallale. Miska, küsimus sulle, kas sa esimesel tööpäeval said tööandja käest telefoni?”

„Sain küll. Aga number oli aktiveerimata, mille ma tegin nädalavahetusel. Saatsin teile kõigile ka e-kirja enda töönumbriga,” lausus Koivu.

„Siit ka minu küsimus, kas sa vabadel päevadel töötelefonile ka vastad? Helistasin sulle pühapäeval kell 07:30. Lasin lausa neli korda kutsuda. Sa ei võtnud vastu, meil oli kontoris hädaolukord, erandkorras tuli meie pikaaegne koostööpartner, aga sind ma sellel kohtumisel ei näinud. Tahad sa seda kommenteerida?”

Kiilanev ning kiilakas mees vaatasid teineteisele hirmunult otsa, pöörasid pilgu maha ja jäid ootama, mis edasi saab.

„Lugesin esimesel tööpäeval oma töölepingut, kui ma endale mõeldud arvutikomplekti kokku olin pannud, juhtmed vedanud ning õigesti ära ühendanud, aga lepingust ma küll välja ei lugenud, et pean vabadel päevadel kättesaadav olema, eriti sellisel kellaajal,” imestas Koivu.

„See on meil selline vaikiv kokkulepe, et kogu aeg pead olema valmis ja võimalusel tööd tegema,” vastas pugejalikult keskealine naine. Veebi vahendusel oli kuulda heakskiitu ning üks vanem naisterahvas ütles: „Väga õige!”

„Kas sellepärast ka see tänane koosolek, minu teisel tööpäeval?” imestas Miska.

„Loomulikult!” käratas keskealine naine ja jätkas malbemalt, „ma asendasin sind seekord, ma loodan, et sinupoolne kommunikatsioon on tulevikus parem!”

„Võtan teadmiseks!” jäi Koivu napolisõnaliseks. Edasi arutati koosolekul isiklikke asju, kuidas keegi välismaal reisil käis, kes

käis koeraga metsas, kellel oli mees poes kartuleid ostmas käinud ning nii kokku poolteist tundi. Lõpuks lõppes ka koosolek.

Teine päev ja juba sellised arengud, kuhu edasi, mõtles Koivu kui lõpuks e-maile lugema hakkas. Esimene kiri ehk viimasena saadetud kiri oli vanemalt naisterahvalt, osakonna juhatajalt, suurelt bossilt.

E-kiri

Kellelt: Vanem naisterahvas (osakonna juhataja)

Kellele: Miska Koivu

Tere, Koivu!

Tegime pühapäeva õhtul kiire kriisikoosoleku teemal töötajate kättesaadavus nädalavahetusel. Otsustasime konsensuslikult, et selliseid vigu ei tohiks kohe nii tööle asumise alguses teha. Meie eeldasime sinult professionaalsust! Selliseid vigu kindlasti ei tohi tulevikus juhtuda. Mõistaksin, kui tegemist oleks olnud puhkusega, aga antud hetkel oli tegemist nädalavahetusega!

Tervitades

Osakonna Juhataja

Hmm ja pikem ohe. Koivu jäi mõttesse, mida küll sellele e-mailele vastata. Vastata tuleb, aga mida ning kuidas. Ta otsustas, et tegeleb sellega pärast päeva esimest kohvi. Peaaegu puhkeruumi jõudes meenus, et termos jäi kapile ja nende tassid on loetud. Pigem ei riski, äkki on kellegi veekruus. Lähen parem vastan tähtsale ning sisukale suure bossi elektroonilisele kirjale.

Miska istus arvuti taha ning hakkas kirjutama.

E-kiri:

Kellelt: Miska Koivu

Kellele: Vanem naisterahvas (osakonna juhataja)

Tere!

Aitäh sisuka ning informatiivse e-kirja eest. Võtan teadmiseks.

Lugupidamisega

M. Koivu

Aeg koju minna. Seiklusi rohkem kui 5 penni eest. Enne kui Koivu enda läptopi kotti jõudis suruda, astus sisse tema uus ja tundmatu kabinetikaaslane.

3

„Oi, tere! Sina oledki siis mu uus kabinetikaaslane. Meeldiv kohutada, uued inimesed meie organisatsioonis on alati teretulnud,” tervitas veidi vanem naisterahvas.

„Väga meeldiv tutvuda ja tere loomulikult ka!” kohmetus Koivu.

„Hakkasid juba koju minema või?” imestas kabinetikaaslane.

„Ei, ei, ei. Mõtlesin lõunale minna, ega sa, see tähendab ega teie siin mõnda söögikohta ei tea?”

„Mul oli ka just sama plaan, minna lõunale. Kas lähme minu autoga?” päris kabinetikaaslane.

„Kas siin lähedal siis söögikohti ei olegi?” imestas Miska.

„Ikka on. Selline 10 km sõitu. Läksime siis,” pani kabinetikaaslane enda sülearvutikoti laua peale ja läinud ta oligi.

Kus alles lippab, imestas Koivu, kellel oli raskusi endast kõvasti vanemale naisterahvale järele jõudmisega.

Söök oli selles kohvikus hea. Kokku kulus lõunal koos söögi ootamisega ning uue kolleegiga tutvumisega poolteist tundi. Kontorisse tagasi jõudes oli kell üle keskpäeva. Kabinetikaaslane pakkus, et võiks peale lõunat ühe kohvi võtta. Koivule tuli meelde, et termos jäi koju kapi peale ning tänas viisakalt: „Täna nagu ei soovigi, äkki homme?” Kabinetikaaslane sai vastusest aru ning suundus puhketuppa, kus olid juba koha sisse võtnud keskealine naine ning natuke vanem naisterahvas leti tagant. Kohvitati peaaegu tööpäeva lõpuni. Koivu oli juba lahkunud, kui kabinetikaaslane sülearvuti kotist välja võttis ning töökirju läbi lugema

hakkas. Uus kolleeg on juba lahkunud, mõtles kabinetikaaslane ning jõudis veel endamisi pomiseda: „Nii ta siin organisatsioonis kaua vastu ei pea!” Seejärel hakkas kiireloomulistele e-kirjadele vastama.

Koju jõudes ootas Koivut kassijunn kraanikausis. Pärast koristamist võttis Koivu pastaka ning kirjutas märkmepaberile: „Soovi ilusat päeva kassile!” Ta kinnitas märkme külmkapi uksele. Homme on kindlasti mees, oli Koivu positiivselt meelestatud.